

PERSPECTIVA

Legnickie Studia
Teologiczno-Historyczne
Rok IV 2005 Nr 2

Ks. MAREK KLUWAK

ROCZNICA POŚWIĘCENIA KOŚCIOŁA W DNIU DEDYKACJI

Analiza kalendarzy liturgicznych poszczególnych diecezji wskazuje na pewną słabość dotyczącą wprowadzenia i celebrowania rocznicy poświęcenia kościoła zgodnie z obowiązującymi normami i przepisami wskazanymi w nowym Kalendarzu diecezji polskich zatwierdzonym 29.07.1999 r.

Pomimo upływu pięciu lat obowiązywania tego dokumentu, obchód rocznicy poświęcenia kościoła nie znalazł odpowiedniego zrozumienia i wprowadzenia w życie w poszczególnych Kościołach lokalnych. O ile w każdej diecezji w ostatnią niedzielę października obchodzi się uroczystość rocznicy poświęcenia kościoła, o tyle w nielicznych diecezjach miejscowy kalendarz przypomina, że w kościołach, w których data poświęcenia jest znana, taki obchód powinien być celebrowany nie w ostatnią niedzielę października, ale w dzień poświęcenia lub w najbliższą niedzielę przypadającą po tym dniu, jeżeli nie stoi to w sprzeczności z punktem 5 ogólnych norm roku liturgicznego i kalendarza.

Do właściwego spojrzenia i przedstawienia rangi tej uroczystości oraz uniknięcia nieporozumień pomocne będzie omówienie uroczystości poświęcenia w kilku aspektach: historycznym, terminologicznym, obowiązujących norm i przepisów liturgicznych, właściwego zrozumienia treści teologicznych uroczystości, a także przeżywania i poprawnego celebrowania tajemnicy poświęcenia kościoła.

1. Rys historyczny kształtowania się obchodu rocznicy poświęcenia kościoła.

Uroczysty obchód rocznicy poświęcenia kościoła swoimi korzeniami jest mocno utwierdzony w historii i tradycji Kościoła. Jak mówił papież Paweł VI zwyczaj obchodzenia uroczystości konsekracji kościoła zalicza się do najbardziej starodawnych w dziejach kultu katolickiego¹. Kościół antyczny oprócz kultu męczenników, rocznicy wyboru i święceń biskupich mocno podkreślał rocznicę dedykacji kościoła. W kontekście tym mówiono o *dies natalis* – dniu narodzin kościoła². Z tamtego czasu zachowały się niestety nieliczne wzmianki. Do jednych z nich należy *Itinerarium Egeriae*, które mówi o obchodach dedykacji jerozolimskich bazylik Zmartwychwstania i Męki wiążąc je ze świętem Podwyższenia Krzyża. *Egeria* święto poświęcenia kościoła określa mianem „Dni Eucenii”: „Dniami Eucenii (Dedykacji) zwą się te dni, w których święty kościół stojący na Gulgocie, zwany *Martyrium*, poświęcony został Bogu. Także święty kościół znajdujący się w *Anastasis*, to jest w miejscu, gdzie Pan po męce zmartwychwstał, tego samego dnia został Bogu poświęcony. Rocznicą poświęcenia tych świętych kościołów jest obchodzona z całą czcią, bo i Krzyż znaleziono tego samego dnia”. Pomimo, że autorka wspomina o krzyżu, wiążąc uroczystość z rocznicą odnalezienia tej cennej relikwii, to jednak główny akcent położony jest na poświęcenie kościoła, a nie na oddanie czci relikwiom krzyża.

Obchody rocznicy poświęcenia kościołów w opisie *Egerii* trwają osiem dni, gromadząc liczne tłumy wiernych, mnichów i biskupów. Charakteryzują się także wielką podniosłością i uroczystym charakterem. Podczas tych dni w sposób szczególny przyozdabia się świątynie. Obchody przypominają swoją podniosłością świętowanie Paschy i Epifanii³.

Kolejne źródło – *Martyrologium Hieronima* – wspomina o święcie dedykacji kościoła w związku z wzniesionymi w V w. w Rzymie bazylikami: Matki Bożej, św. Piotra w Okowach, św. Michała i św. Wawrzyńca.

¹ PAWEŁ VI. *Przemówienie podczas Audiencji generalnej* (17 XI 1965). W: PAWEŁ VI. *Trwajcie mocni w wierze*. T. 1. Kraków 1970.

² B. NADOLSKI. *Liturgika*. T. II: *Liturgia i czas*. Poznań 1991 s. 123.

³ Por. A. MATYSZEWSKI. *Rok liturgiczny w świetle „Itinerarium Egeriae”* (cz. 2). „Anamnesis” 10:2004 nr 2 s. 49.

Poprzez Rzym święto poświęcenia kościoła rozpowszechniło się po całym Zachodzie. Duże znaczenie miały przy tym święta poświęcenia bazyliki na Lateranie, bazyliki Apostołów Piotra i Pawła oraz bazyliki Santa Maria Maggiore. Nie tylko jednak w sposób uroczysty obchodzono rocznicę poświęcenia bazylik rzymskich i kościołów katedralnych. Także kościoły wspólnot lokalnych, zgodnie z zaleceniami Synodu w Moguncji z 813 r. obchodziły *anniversarium dedicationis* jako święta obowiązkowe. Dopiero w wieku XVI ze względu na nieznamość dat poświęcenia poszczególnych kościołów zaczęto zabiegać o wprowadzenie zbiorowego święta, obejmującego wszystkie świątynie danego obszaru⁴.

Jak więc widzimy rocznica poświęcenia kościoła jako samodzielna uroczystość obchodzona w dniu dedykacji, a nie zbiorowe święto wszystkich kościołów, bardziej obecna jest w historii i praktyce liturgicznej Kościoła. Obchód zbiorowy, w którym wszystkie kościoły celebrowały rocznicę poświęcenia, wynikał z nieznamomości dat dedykacji poszczególnych świątyń, a nie z Tradycji lub teologicznych uzasadnień.

Możemy zatem stwierdzić, że pierwszeństwo powinien mieć obchód rocznicy poświęcenia w dniu dedykacji i ten dzień powinien być szczególnie zaakcentowany w lokalnej wspólnotie.

2. Problem terminologii kościoła obrzędu poświęcenia.

Dla uniknięcia błędów i nieporozumień bardzo ważną sprawą jest stosowanie odpowiedniego nazewnictwa. Problem terminologii dotyczącej interesującego nas tematu podjął ks. Marian Pisarzak w artykule *Błogosławieństwo i poświęcenie kościoła. W trosce o właściwy język liturgiczny*⁵. W związku z tym postaramy się tylko o skrótowe przypomnienie i ukazanie tematu.

Interesować nas będą cztery terminy: błogosławieństwo, konsekracja, poświęcenie i dedykacja. Definicję błogosławieństwa w liturgii podaje Encyklopedia katolicka stwierdzając: „błogosławieństwo – formuła słowna połączona z gestem lub znakiem liturgicznym, zawierająca prośbę o uświęcające działanie i uzyczenie dobrodziejstwa

⁴ Por. M. KUNZLER. *Liturgia Kościoła*. Poznań 1999 s. 693-694.

⁵ M. PISARZAK. *Błogosławieństwo i poświęcenie kościoła*. „Anamnesis” 10:2004 nr 2 s. 72-76.

Boga; określony ryt, sprawowany przez uprawnionego szafarza, który osoby lub rzeczy poświęca dla służby liturgicznej, albo który wyprasza dla nich dobra duchowe lub materialne. Błogosławieństwo stanowi główną część sakramentaliów, a nawet utożsamia się z nimi⁷⁶.

Definicja wymienia także rodzaje błogosławieństw: błogosławieństwo we Mszy św., Najświętszym Sakramentem, osób i rzeczy. W błogosławieństwie rzeczy definicja mówi o błogosławieństwach związanych z rokiem liturgicznym: palmy, popiołu, a także o błogosławieństwie szat, kielicha, pateny, nie wspominając jednak o kościele.

Analizując definicję możemy stwierdzić, że obrzęd poświęcenia kościoła jest w szerokim znaczeniu pewną formą błogosławieństwa, ale nie utożsamia się z nim. *Katechizm* stwierdza nawet, że przykładem błogosławieństwa przedmiotów jest poświęcenie kościoła lub ołtarza⁷⁷. Polskie tłumaczenie *Katechizmu* wprowadza w związku z tym pewną niezręczność. Trudno bowiem kościół lub ołtarz nazwać przedmiotem. Możemy je najwyżej rozpatrywać w aspekcie błogosławieństwa rzeczy, ale nie przedmiotów. Poza tym błogosławieństwo przesuwają się bardziej w kierunku sakramentaliów, a nie sprawowania liturgii, jakim niewątpliwie jest obrzęd poświęcenia kościoła. W ten sposób rozumiane błogosławieństwo może odnosić się do obrzędu pobłogosławienia placu, na którym ma być wzniesiony kościół, czy też samych początków budowy, kiedy wmurowywany jest kamień węgielny.

Kwestię tę wyjaśniają i porządkują wprowadzenia teologiczne do poszczególnych obrzędów zawarte w Pontyfikale Rzymskim. We wprowadzeniu do *Obrzędu położenia kamienia węgielnego lub rozpoczęcia budowy kościoła* wyraźnie mówi się o błogosławieństwie. Pontyfikał Rzymski jednoznacznie odróżnia obrzęd poświęcenia od obrzędu błogosławieństwa kościoła. Czytamy w nim: „jeżeli kościół

⁷⁶ W. SCHENK. *Błogosławieństwo*. III. *W liturgii*. W: *Encyklopedia katolicka*. T. 2. Red. F. Gryglewicz [i in.]. Lublin 1985 kol. 684.

⁷⁷ „Niektóre błogosławieństwa mają charakter trwałe; ich skutkiem jest poświęcenie pewnych osób Bogu oraz zastrzeżenie pewnych przedmiotów i miejsc do użytku liturgicznego. Wśród błogosławieństw osób – których nie należy mylić ze święceniami sakramentalnymi – znajduje się błogosławieństwo opata lub ksieni klasztoru, konsekracja dziewic, obrzęd profesji zakonnej i błogosławieństwo dla pewnych posług w Kościele (lektorów, akolitów, katechetów itp.). Jako przykład błogosławieństwa dotyczącego przedmiotów można wymienić poświęcenie kościoła lub ołtarza, błogosławieństwo świętych olejów, naczyń i szat liturgicznych, dzwonów itp”. KKK 1672.

powstaje jako budynek przeznaczony wyłącznie i na stałe do gromadzenia się ludu Bożego i sprawowania liturgii, wypada poświęcić go Bogu w uroczystym obrzędzie, stosownie do starożytnego zwyczaju⁸; oratoria, kaplice i budynki sakralne, które ze względu na szczególne okoliczności tylko czasowo przeznaczone są do sprawowania służby Bożej, należy pobłogosławić⁹. Jeżeli zatem budynek kościoła przeznaczony jest na stałe do kultu, należy go poświęcić, jeżeli tylko czasowo – pobłogosławić.

Dedykacja (*dedicatio*) wskazuje na akt religijny wyłączenia miejsca z użytku świeckiego i przeznaczenia go do celów kultycznych: na chwałę Bożą i dla stworzenia odpowiednich warunków do gromadzenia się wspólnoty chrześcijańskiej na służbę Bożą. W konsekwencji każdy kościół jako budynek stanowi dom Boga i zarazem dom ludu Bożego¹⁰.

Poświęcenie możemy rozpatrywać w dwóch aspektach. Jest to obrzęd oddania Bogu osoby, rzeczy lub miejsca z jednoczesnym wyłączeniem ich z pospolitej użyteczności lub zwykłego przeznaczenia oraz konsekracja, właściwie konsekracja eucharystyczna, która zarezerwowana jest do rzeczywistości Mszy św.

Dedykacja zawiera się w definicji poświęcenia, które jest terminem o wiele szerszym. Konsekracja zaś, będąc rodzajem poświęcenia w liturgii, wyraża rzeczywistość eucharystyczną i nie powinna być odnoszona do obrzędu poświęcenia kościoła. Wyraźnie widzimy to w księgach liturgicznych, które nie stosują terminu konsekracja w odniesieniu do biskupa, prezbitera czy diakona, ale mówią o święceniach. Natomiast w przypadku kościoła jest mowa o poświęceniu.

Z pomocą przychodzi nam także *Kodeks Prawa Kanonicznego*, który w kan. 1217 § 1 mówi: „Po należytym zakończeniu budowy, należy nowy kościół możliwie najszybciej poświęcić lub pobłogosławić z zachowaniem przepisów świętej liturgii”. W łacińskim tekście kanonu zastosowano słowo *dedicatio*, a nie *consecratio*¹¹.

Dla porządku w języku liturgicznym należałoby zatem trzymać się terminologii, w której błogosławieństwo odnosi się do osób i rzeczy.

⁸ *Pontyfikał Rzymski. Wprowadzenie do Obrzędu poświęcenia kościoła i ołtarza*. nr 2. Katowice 2001.

⁹ *Tamże. Wprowadzenie do Obrzędu błogosławieństwa kościoła*. nr 1.

¹⁰ PISARZAK. *Błogosławieństwo i poświęcenie kościoła*. s. 73.

¹¹ *Aedificatione rite peracta, nova ecclesia quam primum dedicetur aut saltem benedicatur, sacrae liturgiae legibus servatis*.

Nie wyraża jednak rzeczywistości jaką jest obrzęd ofiarowania na stół kościoła Bogu. Poświęcenie natomiast jest oddaniem budynku kościoła na wyłączną własność Bogu. W tym przypadku również termin dedykacja będzie miał takie samo znaczenie. Konsekracja zaś dotyczy rzeczywistości eucharystycznej opisując przemianę chleba i wina w Ciało i Krew Chrystusa. W związku z tym właściwym terminem na określenie interesującego nas obchodu jest „rocznica poświęcenia” lub „rocznica dedykacji” kościoła. Dlatego też należy unikać terminów „rocznica błogosławieństwa” czy też „rocznica konsekracji” kościoła, aby nie zaciemniać prawdy i nie wprowadzać nieuprawnionej wieloznaczności w języku liturgicznym.

3. Obowiązujące przepisy dotyczące celebracji obchodu rocznicy poświęcenia kościoła.

Normy i wskazania dotyczące rocznicy poświęcenia kościoła zawarte są w *Kalendarzu diecezji polskich* zatwierdzonym 29.07.1999 r. oraz w *Normach ogólnych roku liturgicznego i kalendarza*. Wskazują one wyraźnie, że rocznica poświęcenia kościoła miejscowego, w którym data poświęcenia jest znana, powinna być obchodzona w dniu dedykacji nie zaś w ostatnią niedzielę października.

Całościowego zebrania tych przepisów dokonał Krystian Kletkiewicz w artykule: *Rocznica poświęcenia kościoła*¹². Autor przedstawia przepisy dotyczące rocznicy w dniu poświęcenia kościoła katedralnego i własnego kościoła oraz rocznicy poświęcenia w ostatnią niedzielę października. W naszych rozważaniach skupimy się na pierwszym aspekcie, czyli rocznicy poświęcenia w dniu dedykacji.

Przepisy wskazują, że jeżeli w katedrze celebrowana jest rocznica poświęcenia, to obchód ten ma rangę uroczystości. Także wszystkie kościoły w diecezji obchodzą rocznicę poświęcenia katedry, ale w randze święta. Normy liturgiczne zalecają, aby uroczystości w kościele katedralnym przewodniczył biskup diecezjalny, w koncelebrze z Kapitułą kanoników lub Radą kapłańską przy uczestnictwie jak największej liczby wiernych¹³. W tym dniu używa się w katedrze w liturgii następującego formularza mszalnego:

¹² K. KLETKIEWICZ. *Rocznica poświęcenia kościoła*. „Anamnesis” 10:2004 nr 4 s. 87-90.

¹³ *Pontyfikat Rzymski. Wprowadzenie do Obrzędu poświęcenia kościoła i ołtarza*. nr 26.

Rocznica poświęcenia katedry – uroczystość

Kolor szat: biały

Msza w rocznicę poświęcenia własnego kościoła MR s. 2”

Chwała

Wierzę

I prefacja na rocznicę poświęcenia kościoła nr 51 s. 208*

W ME I – III wspomnienie tajemnicy dnia

Czytania: do wyboru t. VI, s. 20-39

Można odmówić uroczyste błogosławieństwo nr 25 s. 393

w pozostałych kościołach:

Rocznica poświęcenia katedry – święto

Kolor szat: biały

Msza w rocznicę poświęcenia innego kościoła MR s. 3””

II prefacja na rocznicę poświęcenia kościoła nr 52 s. 210*

Czytania: do wyboru t. VI, s. 20-39

Natomiast jeżeli wspólnota lokalna obchodzi rocznicę poświęcenia własnego kościoła, korzysta z pierwszego formularza niezależnie czy celebrowa tę uroczystość w dniu dedykacji, czy też w ostatnią niedzielę października.

Wyjaśnienia wymaga niezrozumienie i nieprzebranie obchodu poświęcenia w dniu dedykacji. Błędy w interpretacji przepisu dotyczącego daty obchodu poświęcenia własnego kościoła wynikają zapewne, jak zauważa Kletkiewicz, z oparcia się przede wszystkim na wskazaniach *Kalendarza dla diecezji polskich* zatwierdzonego 16.10.1974 r., który przy ostatniej niedzielę października podawał jedynie wskazanie, że uroczystość poświęcenia obchodzona jest w kościołach poświęconych poza katedralnymi, natomiast kalendarz zatwierdzony 29.07.1999 r. doprecyzował to sformułowanie, wskazując że chodzi o kościoły, których data poświęcenia nie jest znana. Błąd zatem dotyczy nieznanostki nowego kalendarza i opierania się podczas redakcji kalendarza lokalnych na starym wydaniu.

4. Treści teologiczne.

Znaczenie i wymowa poświęcenia kościoła i celebrowania rocznicy tego wydarzenia jest tak wielka, że nie sposób jej pominąć czy też bagatelizować. Wskazują na to już same teksty, których używa się podczas obrzędu. *Modlitwa namaszczenia i poświęcenia* rozpoczyna się od wezwania do modlitwy *Litanii do wszystkich Świętych*.

Już tu zaznacza się, że to ludzkie serca są świątynią duchową Boga. W modlitwie poświęcenia wskazane jest, że budynek kościoła zostaje oddany Bogu na wyłączność i na zawsze. Jednak nie sam budynek stoi w centrum, ale misterium Kościoła jako Oblubienicy, Dziewicy i Matki, którego znakiem jest ta świątynia. Modlitwa ukazuje, że istotą jest tu Kościół zbudowany z żywych kamieni, który stoi na fundamencie Apostołów i którego kamieniem węgielnym jest sam Jezus Chrystus¹⁴.

W konstrukcji każdego budynku fundamenty są czymś najważniejszym. Jako kamień węgielny Bóg wybiera kamień trwały (por. Hbr 13, 8). Tym kamieniem jest Jezus Chrystus (por. 1Kor 3, 11; Rz 9, 33; 1P 2, 6). W obrzędzie poświęcenia kościoła Zbawiciel jest skałą duchową, z której wypływa woda żywa. Dla wiernych czerpanie ze źródła, którym jest Chrystus, oznacza zatem pozostać żywą ofiarą, żywym ołtarzem jak sam Zbawiciel. Woda żywa, która wypłynęła z boku Chrystusa (por. J12, 32-34) spływa na tych, którzy są w Nim zanurzeni¹⁵.

Kościół wzrasta i żyje w ludzkich sercach, gdyż to wierni są żywymi kamieniami Kościoła. Wierni tworzą żywe kamienie budynku świętego, którego sam Syn Boży jest kamieniem węgielnym. Zanurzyć się w śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa dla chrześcijan oznacza przede wszystkim pozostać członkiem Jego ciała. W ten sposób wierni stają się częścią domu Bożego. Każdy osobiście i jako wspólnota pozostaje świątynią Ducha Świętego¹⁶.

Namaszczenie ołtarza i ścian kościoła wyraża tajemniczy związek Chrystusa i Kościoła. Okadzenie podkreśla, że ta świątynia, która napęlnia się wonią kadzidła, ma obrazować Kościół, który promieniuje świętością Chrystusa. Oświetlenie kościoła i ołtarza symbolizuje Chrystusa prowadzącego wszystkich do poznania pełnej prawdy.

5. Wskazania dotyczące celebracji obchodu rocznicy poświęcenia kościoła w dniu dedykacji.

Do właściwego przeżycia uroczystości poświęcenia kościoła należy przygotować całą wspólnotę przede wszystkim w sposób duchowy,

¹⁴ Por. Modlitwa poświęcenia z *Obrzędów poświęcenia kościoła i ołtarza*.

¹⁵ T. SYCZEWSKI. *Teologia obrzędu poświęcenia kościoła i ołtarza*. „Ruch Biblijny i Liturgiczny” 56:2003 nr 3 s. 202.

¹⁶ *Tamże*. s. 204.

zwracając uwagę na aspekt wewnętrzny. Odpowiednie uwrażliwienie powinno zaowocować potrzebą przemiany serca oraz głębszego odczytania prawdy o łączności i zjednoczeniu w ramach wspólnoty, którą tworzy Kościół, a co za tym idzie pragnienia pełnej jedności poprzez komunie św.

Również elementy zewnętrzne odgrywają dużą rolę, dlatego wskazane jest, aby odpowiednio przystroić kościół, ozdabiając go (jeżeli pozwala na to okres liturgiczny) świeżymi kwiatami, gdyż używanie sztucznych jest zabronione. Także przy zacheuszkach, czyli miejscach namaszczenia ścian zapala się w tym dniu świece. Należy tu wprowadzić pewne uściślenie. Zacheuszkami nie są świece zapalone w miejscach namaszczenia, ale płytki czy też klocki z symbolicznym krzyżykiem wmurowywane w ściany wewnętrzne kościoła. Mogą nimi być także namalowane na ścianie znaki krzyża. W czasie obrzędu poświęcenia namaszcza się olejem krzyżma cztery lub dwanaście takich miejsc.

Ze względu na rangę obchodu rocznicy poświęcenia kościoła zaleca się, aby celebra Mszy św. w tym dniu miała charakter uroczysty. Wyraża się to także przez przygotowanie pełnego zespołu liturgicznego, użycie podczas celebry kadzidła i akolitek, włączenie do liturgii osób świeckich, które powinny podawać intencje modlitwy wiernych, brać udział w procesji z darami czy też wykonywać funkcję psalterzysty¹⁷. Zaleca się również aktywny udział wszystkich grup istniejących w parafii, szczególnie zaś chóru i scholi¹⁸. Istotnym elementem uroczystej celebry jest odpowiednie przygotowanie śpiewów, które są integralną częścią liturgii, a nie tylko ozdobnikiem¹⁹.

Po głównej Mszy św. powinna zostać urządzona procesja eucharystyczna. Przy czym należy pamiętać, że w procesjach, w czasie których celebrians niesie Najświętszą Eucharystię poza kościół wśród uroczystych obrzędów i śpiewów, a lud chrześcijański składa publiczne świadectwo swej wiary i pobożności wobec Najświętszego Sakramentu, biskup diecezji, uwzględniając współczesne warunki, powinien osądzić czy jest rzeczą stosowną odbyć procesję oraz określić

¹⁷ Por. I. PAWLAK. *Muzyka liturgiczna po Soborze Watykańskim II w świetle dokumentów Kościoła*. Lublin 2001 s. 239-244.

¹⁸ Por. *Tamże*. s. 244-261.

¹⁹ KONFERENCJA EPISKOPATU POLSKI. *Instrukcja Episkopatu Polski o muzyce liturgicznej po Soborze Watykańskim II*. nr 4. W: *Prawodawstwo muzyki liturgicznej*. Red. A. Filaber. Warszawa 1997.

czas, miejsce i porządek procesji, aby mogła się odbyć z godnością i bez ujmy czci należnej Najświętszemu Sakramentowi (KTE 77).

Ogólnie przyjęła się zasada, że w każdej diecezji biskup zezwala na następujące procesje: w Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Pańskiej i w ciągu siedmiu następnych dni dawnej oktawy; w Wielkanoc, jako procesja rezurekcyjna; w Uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa; w uroczystości odpustowe i w rocznicę poświęcenia kościoła; na zakończenie całodziennej lub nocnej adoracji Najświętszego Sakramentu.

Oдноśnie procesji w rocznicę poświęcenia kościoła zastosowanie mają takie same przepisy i wskazania jak przy procesji w Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Pańskiej. Procesja powinna zakończyć się odśpiewaniem *Te Deum* i błogosławieństwem Najświętszym Sakramentem.

Podsumowanie

To krótkie opracowanie pozwala nam na wyciągnięcie następujących wniosków:

- przesłanki historyczne i tradycja liturgiczna kościoła opowiadają się za obchodzeniem rocznicy poświęcenia w dniu dedykacji;
- właściwym terminem na określenie tej rzeczywistości jest: „poświęcenie” lub „dedykacja” kościoła. Przy czym w języku polskim bardziej powszechny jest termin poświęcenie;
- zgodnie z normami i wskazaniem *Kalendarza dla diecezji polskich* rocznica poświęcenia powinna być sprawowana w dniu dedykacji, po uwzględnieniu punktu 5 *Ogólnych norm roku liturgicznego i kalendarza*;
- odpowiednie zrozumienie uroczystości pozwala nam odkryć bogactwo treści teologicznych, wskazujących na Kościół jako rzeczywistość niewidzialną i sakramentalną;
- podkreślenie znaczenia i rangi obchodu wymaga uroczystej celebry, zaakcentowania miejsca namaszczenia ścian kościoła przez zapalenie światła przy zacheuszkach oraz odpowiednią dekorację i wystrój całego kościoła. Wskazane jest też użycie uroczystego błogosławieństwa i urządzenie po głównej Mszy św. procesji eucharystycznej.

L'ANNIVERSARIO DELLA DEDICAZIONE DELLA CHIESA
NEL GIORNO ESATTO DELLA DEDICAZIONE STESSA

R i a s s u n t o

Solennità della Dedicazione della chiesa, secondo le norme liturgiche, dovrebbe essere celebrata nel giorno in cui si è svolta la celebrazione del rito stesso e non nell'ultima domenica di ottobre. Soprannominata regola riguarda le chiese di cui si conosce il giorno preciso della dedicazione. Per capire meglio il senso di questa solennità dobbiamo utilizzare i termini precisi e adeguati. Soprattutto bisogna evitare il termine errato „consacrazione” usando la parola „dedicazione”. La celebrazione stessa dovrebbe svolgersi in modo solenne, con complesso liturgico completo, con la processione eucaristica fuori chiesa e con la manifestazione dei punti dell'unzione delle mura della chiesa.